

РЕШЕНИЕ

№ 3032

гр. София, 08.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав,
в публично заседание на 16.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **10710** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 194б от Закона за водите (ЗВ) и чл. 166 от Данъчно процесуалния кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „Напоителни системи“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „Овча купел“, [улица], представлявано от процесуалния представител на изпълнителния директор С. Д. – юристконсулт Г. Г. срещу Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 65 от 16.10.2023 г. издаден от директора на Басейнова дирекция „Източнобеломорски район“ – [населено място] към Министерство на околната среда и водите.

С жалбата се твърди, че актът, с който на „Напоителни системи“ ЕАД е установено публично държавно вземане за такси за разрешеното право на водовземане от повърхностни води съгласно Разрешително №01420029/09.06.2021г. на Министъра на околната среда и водите, за периода от 01.01.2022г. до 31.12.2022г. в размер на: главница -13260лв и дължима законна лихва за периода от 16.02.2023г. до 16.10.2023г. в размер на 1089,67лв и законна лихва до окончателното погасяване на главницата от датата, следваща датата на издаване на процесния АУПДВ е незаконосъобразен, тъй като констатациите в него са необосновани и недоказани, а самият акт е издаден при неправилно приложение на материалния закон и не е надлежно мотивиран. Иска се

отмяната на АУПДВ.

В съдебно заседание, жалбоподателят, чрез процесуален представител поддържа жалбата с искането за отмяна на АУПДВ, тъй като същият е неправилен, незаконосъобразен, постановен при допуснати съществени процесуални нарушения, изразяващи се в липса на извършена надлежна проверка по смисъла на чл.194б, ал.3 от ЗВ, в резултат на което неправилно е определена таксата за водопотребление. Претендират се и разноските по списък. Отделно сочи, че вещото лице правилно е съпоставило общите стойности по разрешителното спрямо обема. В дадения от съда срок представя писмени бележки.

Ответникът - Директорът на Басейнова дирекция „Източнореломорски район“, чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата. Счита, че е разрешено ежегодно да се представят декларации, като се изчислява съответната такса за годишно количество. Жалбоподателят е представил две декларации, като на едната е приложен коефициент 1,3, на другата 0,7. Направена е проверка въз основа на декларациите от административния орган, като от справките по общото разрешително има надвишаване на полетите култури, заради което е приложен коефициент 1,3. В тарифата по чл.12, ал.3 за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС №383/2016г. е посочено, че когато отнетият обем вода е по-голям или по-малък, се прилага съответния коефициент. Приложената справка с коефициент е изготвена от технически лица експерти по напоителни системи и счита, че същите са законно изготвени и следва да се приемат по делото като такива. Моли за отхвърляне на жалбата като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В дадения от съда срок представя писмени бележки.

СГП не изпраща представител.

Настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени приетите по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

„Напоителни Системи“ ЕАД е титуляр на Разрешително за водовземане от повърхностен воден обект с № 01420029/09.06.2021г., издадено от заместник министър на околната среда и водите/л.26 и сл./. Целите на водовземането са земеделски за обществено водоснабдяване за напояване на земеделски култури - 115 362 дка, изградени поливни площи в района на НС“К.“, а предметът на водовземането е язовир „Б.“, изграден на река Крива. Разрешеното водно количество е до 15м3/сек, при лимит на ползваната вода до 20 млн.м3/годишно, от които до 7,0млн. м3/годишно за напояване; до 13,0млн. м3/годишно за компенсиране на недостиг от вода от яз. „Тополница“ и яз. „Батак“ в условията на суха година. Разрешеният режим на водовземане е от месец април до месец октомври. Мястото на водоползване е 115 362 дка изградени поливни площи в района на НС „К.“. Крайният срок на разрешителното е 31.05.2031г. В раздел „Задължение за плащане на такса за предоставено право на водовземане“ от разрешително № 01420029/09.06.2021г. на „Напоителни Системи“ ЕАД е вменено задължение да плаща такса за водовземане, съгласно размерите и сроковете, определени в Тарифа на Министерския съвет по чл. 194 от Закона за водите /ЗВ/.

При извършена служебна проверка от експерти на БД ИБР на 20.02.2023 г., обективизирана в Констативен протокол № Пз-056/20.02.2023г./ л.19/ за дължими

такси по разрешително с № 01420029/09.06.2021г. е констатирано, че не е заплатена дължимата такса за водовземане от повърхностни води за периода 01.01.2022г. – 31.12.2022г., в размер на 13260 лева.

В КП № Пз-056/20.02.2023г. е посочено следното: Общото количество вода, използвано за напояване, през периода 01.01.2022г. – 31.12.2022г. от яз. „Б.“ за НС „К.“ е 6800000 куб. м., съгласно предходна проверка, при която е съставен протокол КП № Пз-020/26.01.2023г./ л. 44/. Таксите се определят както следва: за периода от 01.01.2022г. – 31.12.2022г. по Разрешително № 01420029/09.06.2021г., $T = E \times W \times 1,3 = 0,0015 \times 6800000 \text{ куб.м.} \times 1,3 = 13260$ лева. Като: Т е размер на дължимата такса, Е- 0,0015 е единичен размер на таксата за водовземане от повърхностни води, съгласно чл. 12, ал.1, т.3 от Тарифата, W - 6800000 куб. м.е измерен и използван годишен воден обем за периода 01.01.2022г. – 31.12.2022г. по разрешително № 01420029/09.06.2021г., 1,3 е единичен размер на таксата съгласно чл.12, ал.3, т.2 от Тарифата за таксите за водовземане,за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 383/2016 г. Съгласно констативния протокол не е заплатена дължимата такса за водовземане от повърхностни води за периода 01.01.2022г-31.12.2022г , която е в размер на 13 260лв.

КП № Пз-056/20.02.2023г., ведно с покана за доброволно изпълнение и уведомление за започване на производство по установяване на задължението са връчени на „Напоителни Системи“ ЕАД, като титуляр на разрешително № 01420029/09.06.2021г., с писмо изх. № ПО-02-196/20.06.2023г. на Басейнова дирекция „Източнобеломорски район“. „Напоителни системи“ ЕАД е поканено в 7-дневен срок доброволно да заплати задължението си по чл.194, ал.1, т.1, б. „а“ ЗВ по Разрешително № 01420029/09.06.2021г., а именно дължимите такси за водовземане от язовир „Б.“ за периода 01.01.2022г. - 31.12.2022г., в размер на 13260 лева, изчислени на база „декларация по чл. 194б от ЗВ с вх.№ КД-04-1782/03.02.2023г., справка с вх. № КД 05-265/25.01.2023г.“ и съгласно Тарифата за таксите за водовземане, ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 383 от 29.12.2016г., заедно с дължимата лихва за периода на забава, възлизаща на 567,82 лева, изчислена към 30.06.2023г. Поканата за доброволно изпълнение, ведно с уведомлението за започване на производството са връчени на дружеството на 21.06.2023г, видно от обратната разписка, приложена по делото /л.18/

В указания 7-дневен срок дружеството не е извършило плащане на задълженията за водовземане. Това не е сторено и към датата на издаване на АУПДВ и до приключване на съдебното дирене не са представени доказателства за плащане.

Въз основа на проведеното административно производство е издаден оспорения АУПДВ от Директор на Басейнова дирекция „Източнобеломорски район“, с който са определени задължения на Напоителни Системи“ ЕАД с ЕИК[ЕИК], а именно такси за разрешеното право на водовземане от повърхностни води, съгласно № 01420029/09.06.2021г., за периода от 01.01.2022г. до 31.12.2022г. в следния размер: главница - 13260 лева, както и дължимата законна лихва за периода на забава, изчислена за периода от 16.02.2023г. до 16.10.2023г в размер на 1089,67лв, както и законна лихва до окончателното погасяване на главницата от датата, следваща датата на издаване на АУПДВ

От правна страна актът, е мотивиран по следния начин: “ предвид дадените ми правомощия с разпоредбите на чл.195 б ал.1 от Закона за водите, въз основа на документите по чл. 195 б ал.2 от Закона за водите и във връзка с чл. 194 , ал. 1, т. 1

б.“ а“ и ал. 6 от Закона за водите, във връзка с чл.166 от ДОПК, декларация с вх.№ КД- 04-1782/03.02.2023г., справка с вх. № КД 05-265/25.01.2023г. и съгласно чл.1, ал.1, т.1 б. „а“, чл. 3,ал.1, чл. 7, ал.1, ал.3, чл.11, ал.1, посредством чл. 12, ал. 1 т. 3 и ал.3, т. 2 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 383/2016г.“

По делото е приета административната преписка и представените допълнително от страните доказателства. В рамките на съдебното производство, по искане на жалбоподателя е допусната и назначена съдебно-икономическа експертиза с цел установяване размерът на дължимата такса за водовземане за посоченият период с оглед приложимата тарифа за периода.

На въпрос извършил ли е директорът на БД надлежна проверка по реда на чл.194б, ал.3 от ЗВ, констатирал ли е същият несъответствия в декларираните от дружеството данни и какви, при наличие на подадени от „Напоителни системи“ ЕАД две декларации по чл.194б, ал.3 от ЗВ с различни данни за дължима такса за процесния период? Съответстват ли дължимите суми, посочени в обжалвания АУПДВ на данните в подадените от „Напоителни системи“ ЕАД декларации, вещото лице дава заключение, че видно от КП №Пз-20/26.01.2023г и №Пз-56/20.02.2023г , проверката от директора на БД е извършена само по документи, като независимо, че от страна на „Напоителни системи“ ЕАД са подадени две декларации по чл.194б, ал.1 от ЗВ /л.20 и л.55 по делото/, съответно с коефициент 1,30 и 0,70; две справки за таксите за водовземане /л.20 гръб и л.56 от делото/ , в които таксите са определени с два различни коефициента -0,7 и 1,3. В КП №Пз-56/20.02.23г и АУПДВ, проверяващите органи, съответно Директорът на Басейнова дирекция не са констатирали несъответствия в представените документи, както и не са взели предвид и заложеният в Разрешително №01420029/09.06.2021г за водовземане от повърхностни води лимит, който е в размер на 7 000 000куб.м. Видно от издадения АУПДВ №65/16.10.2023г вземането е определено само на база едната декларация с коефициент 1,30 , а не от 0,7, който според вещото лице е правилният коефициент съгласно констатациите в Протокол Пз-20/26.01.2023г и Пз-056/20.02.2023г и заложеният в Разрешително №01420029/09.06.2021г за водовземане от повърхностни води лимит от 7,0млн. Куб.м. Съгласно заключението на вещото лице дължимите суми, посочени в обжалвания АУПДВ съответстват на данните в едната от подадените от „Напоителни системи“ АД декларация по чл.194б, ал.3 /стр.20 от делото/, а не на данните в декларация по чл.194б, ал.3 /стр.55 от делото/, като от акта не е ясно защо.

На въпроса какви са количествата отнети водни обеми за напояване за 2022г от „Напоителни системи“ ЕАД по процесното разрешително за водовземане от повърхностен воден обект и надвишават ли същите лимити на ползвана вода по разрешителното, като ако не надвишават, да се определи размера на дължимите такси за водовземане за периода 01.01.2022г-31.12.2022г при коригиращ коефициент съгласно чл.12, ал.3, т.1 от тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване вещото лице е направил изчисления за дължими такси по коефициент 0,7 със следващата лихва в този вариант, като приема, че доколкото количествата отнети водни обеми за напояване за 2022г по процесното разрешително са в размер на 6800000куб.м и те не надвишават лимита.

Съдът кредитира заключението в частта по въпрос 1, и по въпрос 2 относно направените изчисления за дължими такси по коефициент 0,7 със следващи се лихви, при коефициент 0,7 , таксата е 7140 лв. и лихвата е 586.80 лева. В останалата част

с изразено мнение за приложимост на коефициент 0,7, поради наличие на предпоставките, визирани в чл. 12, ал.3, т.1 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 383 от 29.12.2016 г., заключението по експертизата не се кредитира, тъй като то се произнася по въпроси от компетентността на Съда.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, обосновава следните правни изводи:

С оглед проверката по чл. 158 от АПК, съдът счита, че процесната жалба е редовна, като подадена в съответствие с изискванията за форма съдържание и приложения. В съответствие с изискването на чл.159 от АПК, съдът намира същата за допустима, като подадена от активно легитимирано лице, в срока и срещу подлежащ на обжалване акт и при липса на отрицателни процесуални предпоставки. Като такава - подлежи на разглеждане по същество.

Разгледана по същество е основателна.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган в кръга на предоставените му по закон и в рамките на отредената му териториална компетентност. Съгласно разпоредбата на чл. 195б от ЗВ, Директор на Басейнова дирекция „Източнобеломорски район“ е компетентен да издава актове за установяване на публично държавно вземане относно вземанията за незаплатените по реда на чл. 195а, ал. 1 такси от същия закон. Приложени са доказателства, че издателят на АУПДВ заема посочената длъжност. АУПДВ е в писмена форма, подписан.

Съдът намира, че процесният АУПДВ не е надлежно мотивиран, което рефлектира върху правото на защита на жалбоподателя. Съгласно ТР № 16 от 1975 г. на ОСГК на ВС мотивите към административния акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт в съпроводителното писмо или в друг документ, най-късно до изпращането на жалбата срещу акта на по-горния административен орган, ако изхожда от същия административен орган, който е издал акта. Липсата на мотиви към първоначалния административен акт не съставлява съществено нарушение на закона и в случаите, при които по-горният административен орган е потвърдил мотивирано акта. В случая конкретни съображения за приложения коефициент не се намират в нито един от посочените в тълкувателното решение видове документи. Не са такъв документ писмените бележки на ответника от съдебното производство за защита тезата на административния орган. Неясни остават съображенията на органа за прилагане на коефициент 1,3 при изчисляване размера на дължимата такса.

Съгласно чл. 162, ал. 2, т. 3 от ДОПК, публични са държавните и общинските вземания за такси, установени по основание със закон. Основанието за дължимост на такси за водоползване е регламентирано в Закона за водите, който предвижда заплащането им, когато използването на водите се осъществява въз основа на издадени разрешителни или без основание. Според чл. 195б, ал. 1 и ал. 2 от ЗВ, вземанията за незаплатените по реда на чл. 195а, ал. 1 такси по този закон се определят с акт за установяване на публично държавно вземане от директорите на басейнови дирекции, издаден по реда на чл. 166 от ДОПК. Актът се съставя въз основа на писмени доказателства, включващи: 1. извлечения от сметките, по които постъпват таксите; 2. платежни и други счетоводни документи, издадени от лицата, използващи водите; 3. покана към лицето за доброволно изпълнение; 4. констативни

протоколи от извършения контрол за изпълнение на задължението. Конкретният размер на дължимата такса се определя с подзаконов нормативен акт, като приложимият по време механизъм на изчисляване на таксите е регламентиран в Тарифата за таксите за водоземане, за ползване на воден обект и за замърсяване.

Разпоредбата на чл. 194, ал. 1, т. 1, б. „а“, вр. ал. 2 от ЗВ предвижда, че за правото на използване на повърхностни води се заплаща такса за водоземане, която се определя на базата на отнетия обем вода и съответните норми за водопотребление, определени в наредбата по чл. 117а от ЗВ. На основание чл. 117а, ал. 2 от Закона за водите е издадена Наредба за нормите за водопотребление, приета с ПМС № 371 от 22.12.2016 г. Съгласно чл. 1, ал. 2, т. 2 от Наредбата за нормите на водопотребление, разпоредбите ѝ се прилагат при изчисляване на годишните такси за водоземане по реда и начина, определени в тарифата по чл. 194, ал. 6 от закона. В Наредбата в табличен вид са посочени съответните/ конкретни напоителни норми за различните/конкретни земеделски култури, изчислени в куб.м на декар за година. С чл. 1, ал. 2, т. 2 от Наредбата за нормите на водопотребление, препращането е към Тарифата за таксите за водоземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, чийто чл. 3, ал. 1 сочи, че таксите за водоземане от повърхностни води и от подземни води се определят на базата на отнетия обем вода, целта на ползване на водите и съответните норми за водопотребление съгласно Наредбата.

Ключово в случая се явява приложението на коригиращият коефициент по чл.12 ал.3 от Тарифата за таксите за водоземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 383 от 29.12.2016 г., при изчисляване размера на задължението/ таксата.

По силата на чл.12 ал.3,т.1 от Тарифата, когато водоземането е за напояване, единичният размер на таксата се умножава, както следва:

1. когато отнетият обем вода е по-малък от или е равен на обема вода, изчислен по съответните норми за водопотребление, определени с наредбата по чл. 117а, ал. 2 ЗВ, за съответните култури - по 0,7;
2. когато отнетият обем вода е по-голям от обема вода, изчислен по съответните норми на водопотребление, определени с наредбата по чл. 117а, ал. 2 ЗВ, за съответните култури - по 1,3.

В настоящият казус безспорно повърхностните води са използвани за напояване. Видно от протокола за извършена проверка /цитиран по-горе/, същата е извършена само по документи. В този смисъл за административния орган водеща е била подадената от дружеството декларация по чл.194б от ЗВ, в която дружеството е отразило единичен размер на таксата с коефициент и отнет годишен обем, като е посочило размер на таксата по чл.12, ал.3, т.2 от тарифата, а именно 0,0015 с отнет обем вода 6800000 куб.м. Безспорно по делото са представени и приети като доказателства по делото две декларации по чл.194б, ал.1 от ЗВ, таксите в които са изчислени в различен размер, поради използване на два различни коефициента -0,7 и 1,3, съгласно чл.12, ал.3, т.1 и т.2 от Тарифата. Жалбоподателят също така е депозирал и две противоречащи се справки за таксите за водоземане, в които последните са определени с двата описани по-горе различни коефициента.

Съгласно чл.194б, ал.1 от ЗВ ежегодно към 31 януари на следващата година

титулярите на разрешителни, включително на комплексни разрешителни, издадени по реда на Закона за опазване на околната среда, определят и декларираат дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите и обявен на интернет страниците на басейновите дирекции и на МОСВ. Образецът съдържа данните съгласно тарифата по чл.194, ал.6 въз основа на които се определят таксите. Предвидено е задължението по декларацията да се внася в срок до 15 февруари /ал.2 на посочената разпоредба/.

На базата на декларираната информация и съгласно ал.3 на чл.194б от ЗВ, директорът на басейнова дирекция извършва проверка на информацията и на съответствието ѝ с резултатите от собствения мониторинг; показанията на измервателните устройства и резултатите от извършения през годината контрол. При установено несъответствие между декларирано и установено директорът издава АУПДВ, с който се коригира декларацията. В случая безспорно се установява, че по силата на разрешителното за водоползване максимално допустимият обем на ползвана вода е 7 000000 куб.м. годишно. При превишаване на този обем на ползвана вода се прилага коефициентът по чл.12, ал.3, т.2 от Тарифата. Фактът, че дружеството е подало две декларации с различен коефициент не освобождава административния орган от дължимата проверка.

Доколкото в КП №Пз-20 от 26.01.2023г и КП №Пз-56 от 20.02.2023г. изрично се посочва, че проверката е извършена по документи, то е било необходимо да бъдат разгледани и обсъдени всички представени от жалбоподателя и относими към законосъобразно определяне на размера на дължимата такса документи. Въпреки това в КП №Пз-56/20.02.2023г. и оспорения АУПДВ проверяващите органи, респ. директорът на Басейнова дирекция не са констатирани несъответствията в представените документи. В протокола и оспорения АУПДВ липсва отразяване, че жалбоподателят е подал две различни справки и две различни декларации по чл.194б, ал.1 от ЗВ с различни коефициенти по Тарифата – 0,7 и съответно 1,3. Липсват мотиви, от които да се установи на какво основание органът е извършил проверка на документите и е приел за верни декларацията и справка с коефициент 1,3, а не тези с коефициент 0,7. Невярното и непълно отразяване и обсъждане на фактическата обстановка /на подадените документи/ обосновано водят до извод, че административният орган не е извършил задължението си по чл.194б, ал.3 от ЗВ да извърши надлежна проверка по документи, без каквато проверка и констатации не би могъл законосъобразно да определи съответния приложим коефициент по см. чл.12, ал.3 от тарифата, съответно конкретен размер на дължима такса за водовземане за 2022г. След като се установи, а и противно не се твърди от ответника, че такава проверка не е осъществена, се налага еднозначно извод, че процесният АУПДВ е постановен при съществено нарушение на производствените правила, довело и до материална незаконосъобразност на

същия. В конкретния казус органът неправилно е приложил коефициента по чл.12, ал.3, т.2 от Тарифата. Видно от подадените два броя декларации и от заключението на приетата по делото и неоспорена СИЕ, количествата отнети от „Напоителни системи“ ЕАД водни обеми за напояване за 2022г по процесното разрешително не надвишават лимита на ползвана вода, залегнал в разрешителното, поради което е следвало да бъде приложен коригиращ коефициент 0,7 съгласно чл.12, ал.3, т.1 от тарифата, при който размерът на дължимите такси за водовземане за периода 01.01.2022г-31.12.2022г е изчислен на 7140лв.

В хода по същество процесуалният представител на ответника навежда доводи, че от съществено значение за изчисляване на таксите е превишението на нормите за водопотребление, съгласно Наредбата по чл.117, ал.2 от ЗВ, което било видно от представена таблица за изчисляване на обемите за напояване през 2022г, съгласно Наредбата за нормите за водопотребление за съответните култури. Излага се твърдението, че в таблицата жалбоподателят е посочил, че отнетият годишен обем е по-голям от обема и нормите за водопотребление, поради което и е приложен коефициент 1,3, съгласно едната декларация. Според съда със сочената таблица, относно всяка една култура са предоставени сравнителни данни за актуваните водни обеми от една страна и за обема вода по нормите за водопотребление от друга страна. При съпоставка на тези данни се установява, че превишение на нормите за водопотребление има единствено по отношение на позиция №1 /тревни площи/, докато за останалите култури такова превишаване не е декларирано. Въпреки, че по отношение на някои култури е декларирано превишение на нормите за водопотребление с приложим коефициент 1,3 от Тарифата, а по отношение на други поради липсата на превишение е приложим коефициент 0,7, под таблицата жалбоподателят е посочил, че отнетия годишен обем е по-голям от обема на нормите за водопотребление К-1,3, т.е. е налице противоречие между данните в таблицата и записът под същата, на който се позовава ответника. Т.е. налице е разминаване на данни между нормите за водопотребление с приложим различен коефициент на тарифата и посочен отнет годишен обем, по-голям от обема по нормите за водопотребление К-1,3. С оглед констатираното противоречие между данните в таблицата и записът под таблицата, с аргумент на по-силното основание от посоченото в чл.19б ал.3 от ЗВ налага директорът на басейнова дирекция да извърши надлежна проверка, за да определи правилно дължимата такса. Също така, сочената таблица не фигурира като правно и фактическо основание за издаване на АУПДВ, същата не е анализирана в акта, като в едно с всички противоречащи се писмени документи /2бр. декларации и справки с различни коефициенти/, подадени от жалбоподателя и не обосновава извода на административния орган за приложение на коефициент 1,3, а не 0,7 от Тарифата.

Както се посочи по-горе изложените в хода по същество мотиви и в писмените бележки на ответника за приложение на коефициент 1,3 от Тарифата и

позоваването на писмени документи и нормативни актове за законосъобразно определяне на размера на дължимата такса, не биха могли да изпълнят ролята на мотиви на оспорения административен акт, съобразно ТР №16 от 31.ІІІ.1975г ОСГК становище, че мотивите за издаване на административния акт могат да бъдат изложени и допълнително, след издаването му, в съпроводителното писмо, с което жалбата на страната и административното производство се изпращат на по-горния административен орган за разглеждане. Допълнителното излагане на мотиви задължително следва да позволява на страните своевременно да се запознаят със съображенията, по които е издаден акта, и да организират защитата си срещу него. А в процесния случай такова допълнително излагане на мотиви и запознаване със същите липсва. Извън административният акт е недопустимо да се уточняват липсващите фактически съображения за размера на дължимата такса и приложимите материалноправни основания за това. Въпросите относно приложимия коефициент за определяне конкретен размер на задължението не са обсъдени в административния акт, поради това и същият се явява и немотивиран.

Предвид всичко изложено административният орган не е извършил надлежна проверка по чл.194б, ал.3 от ЗВ и не е мотивирал процесния АУПДВ, в резултат на което неправилно е определил дължимата такса в размер на 13260лв, изчислена при приложен коригиращ коефициент 1,3. Горното обосновава нарушение на производствените правила, довело до материална незаконосъобразност на обжалвания акт, поради това същия подлежи на отмяна.

От друга страна, е недопустимо с решението си съдът, издирвайки конкретно приложимите материалноправни разпоредби по отношение на приетия коефициент от 1,3 да предполага какви са фактическите основания, мотиви на органа, както и въз основа на тях да дописва липсващите фактически съображения за размера на дължимата такса/главницата/ и приложимите материалноправни основания за това. Въпросите относно приложимият коефициент за определяне конкретния размер на задължението не са обсъдени в административния акт, поради което същият е немотивиран и не може да се иска от съда да замести административния орган в задължението му да установява фактите и обстоятелствата, въз основа на които е издаден АУПДВ. Следва да се отбележи за пълнота, че с оглед чл. 195б от ЗВ, вземанията за незаплатените по реда на чл. 195а, ал. 1 такси по този закон се определят с акт за установяване на публично държавно вземане от директорите на басейнови дирекции, издаден по реда на чл. 166 от Данъчно-осигурително процесуалния кодекс. Съгласно чл. 166 ал.2 от ДОПК, ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публичното вземане, то се установява по основание и размер с акт за публично вземане, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в Административнопроцесуалния кодекс. Процесното производство по издаването на АУПДВ е започнало служебно, по

инициатива на административния орган, който го е издал, поради което отмяната на акта не възстановява висящността на административното производство. Такава висящност би била налице в хипотеза на образуване на производство по подадено искане за издаването на административен акт, какъвто не е настоящият казус. Компетентният административен орган при липсата на такава висящност сам преценява дали да образува ново административно производство за издаването на административен акт, установяващ дължими от адресата публични държавни вземания, без да е необходимо съдът да му връща административната преписка със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК ответникът следва да бъде осъден да заплати сторените от жалбоподателя разноски в производството, както следва: 50 лв. за държавна такса, 500 лв. възнаграждение за вещо лице и 100 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Поради това и на основание чл. 173 ал.1 от АПК, Административен съд София-град, 67 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „Напоителни Системи“ ЕАД с ЕИК[ЕИК], Акт за установяване на публично държавно вземане № 65/16.10.2023г., на Директора на Басейнова дирекция „Източнобеломорски район“ – [населено място].

ОСЪЖДА Басейнова дирекция „Източнобеломорски район“ [населено място] да заплати на „Напоителни системи“ ЕАД, ЕИК[ЕИК] сумата в размер на 650 лева, представляваща направени разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване са касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: